

hvor de unge Menneskers Helbredstilstand er blevet alvorligt undergravet. Det stillede Ændringsforslag blev forkastet.

Fra den franske Regerings Side blev der stillet Ændringsforslag om, at de i Artiklen foreslaaede Foranstaltninger skulde udvides til at omfatte Børn og unge Mennesker, der uden at have nogen egentlig fysisk Mangel var uegnede til en bestemt Beskæftigelse. Dette Ændringsforslag blev vedtaget.

I Artikel 9 havde Bureauet optaget en Bestemmelse, som gav Medlemmer, der paa den Dag, da de ratificerede Konventionen, ikke havde nogen Love eller Bestemmelser vedrørende Lægeundersøgelser, Adgang til ved en simpel Deklaration overfor Arbejdsbureauet at sænke de Aldersgrænser, som Konventionen indeholder, saaledes at 18 Aars Grænsen kunde sænkes til 16 Aar og 21 Aars Grænsen til 19 Aar. Dette Forslag gav Anledning til en principiel Diskussion, idet man fra visse Sider indenfor Kommissionen hævdede, at det var betænkeligt at give Stater Adgang til at ratificere Konventionen, uden at de paa det Tidspunkt havde bragt deres Sociallovgivning i Overensstemmelse med Konventionens Krav. Bureauets Tekst blev imidlertid opretholdt.

Kommissionen gik dernæst over til at behandle *Udkastet til Konventionen om Lægeundersøgelse af Børn og unge Mennesker med Henblik paa deres Beskæftigelse i ikke-industrielle Erhverv.*

Der fremkom her et Forslag fra den indiske Regerings Repræsentant om at undlade at gennemføre en Konvention og i Stedet for optage de paagældende Bestemmelser i en Henstilling. Begrundelsen herfor var, *dels* at det paagældende Spørgsmaal i Indien henhørte under Provinsernes Kompetence, *dels* at den lægelige Arbejdskraft, der staar til Raadighed i Indien, for Tiden vilde være utilstrækkelig til at gennemføre de paagældende Undersøgelser. Han mente, at det samme vilde være Tilfældet i andre Lande. Forslaget blev imidlertid forkastet.

Kommissionen vedtog som almindelig Regel at optage de Ændringsforslag, som allerede var vedtaget til Udkastet til Konvention om Lægeundersøgelse af Børn og unge Mennesker i Industrien, i Udkastet om ikke-industrielle Erhverv. Det var dog nødvendigt at underkaste Udkastets Artikler 1 og 7 en særlig Behandling, da Teksten i disse Artikler i visse Henseender afveg væsentlig fra den tilsvarende Tekst i det andet Konventionsudkast.

I Artikel 1 havde Bureauet foreslaaet, at Begrebet »ikke-industrielle Erhverv« skulde defineres som omfattende alle Beskæftigelser, der ikke af vedkommende Medlemsstats kompetente Myndighed blev anerkendt som industrielle, landbrugsmæssige eller maritime Beskæftigelser. Heroverfor blev det af den franske Regerings Repræsentant foreslaaet, at man i Konventionsudkastet skulde optage en detailleret Angivelse af de Omraader, for hvilke Konventionsudkastet vilde blive gældende. En saadan Angivelse var af Bureauet optaget i § 1 i Udkastet til Henstilling. Formaalet med Ændringsforslaget var at skabe større Klarhed over de betydelige Omraader, som Konventionen vilde dække. Fra anden Side blev det heroverfor anført, at man ved i Konventionen at optage en detailleret Angivelse af de erhvervmæssige Omraader, som den skulde omfatte, risikerede at glemme visse Omraader, der burde være omfattet af Konventionen. Ændringsforslaget blev forkastet.

Fra den australske Regerings Repræsentant blev der ogsaa for dette Konventionsudkastets Vedkommende stillet Forslag om, at man skulde udelade Artikel 1, Punkt 4, i Bureauets Udkast, hvorved der var givet Adgang til gennem nationale Love eller Bestemmelser at undtage fra Konventionen Beskæftigelse i Familievirksomheder, i hvilke kun Forældre og deres Børn eller Myndlinge beskæftiges med